

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא- statement ⚡ קושיא- challenge ⚡ שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה- proof
מקרא- key:	

מנחות-אלו מנחות נקמצות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
כל המנחות טעונות שלש מאות שיפה וחמש מאות בעיטה.													■
שיפה ובעיטה בחיטין	[ת"ק]												◇
בבצק	רבי יוסי:												◇
כל המנחות באות עשר עשר, חוץ מלחם הפנים וחביתני כהן גדול שהם באות שתיים עשרה, דברי רבי יהודה	[רבי יהודה]												◆
כולם באות שתיים עשרה, חוץ מחלות תודה וניירות שהן באות עשר עשר.	רבי מאיר:												◆
שף אחת בועט שתיים, שף שתיים בועט שלש.	תנא:												◇
אמטויי ואתויי חד, או דלמא אמטויי ואתויי תרי, מאי?	בעי רבי ירמיה:												◇
תיקו.													■
שיפה ובעיטה בחיטין	[ת"ק]												◇
בבצק.	רבי יוסי:												◇
בבצק ולא בחיטין, או דלמא אף בבצק?	איבעיא להו:												◇
שיפה ובעיטה בחיטין	תא שמע, דתניא: [ת"ק]												◇
שיפה ובעיטה בבצק.	רבי יוסי:												◇
כל המנחות באות כ' שתיים עשרה.													■
לחם הפנים בהדיא כתיב ביה, חביתני כהן גדול אתיא חוקה חוקה מלחם הפנים													◇
כל המנחות דבאות עשר עשר מנלן? גמר מלחמי תודה, מה להלן עשר, אף כאן עשר.													◇
ולילף מלחם הפנים, מה להלן שתיים עשרה, אף כאן שתיים עשרה													⚡
מסתברא מלחמי תודה הוה ליה למילף, שכן יחיד המתנדב, שמן, נפסל, שלא בשבת, ושלא בטומאה.													◇
אדרבה, מלחם הפנים הוה ליה למילף, שכן הקדש, ולבונה, מצה, ועצם													◇
הנך נפישן.													◇
ואי סבירא לן דבר הלמד בגזירה שוה חוזר ומלמד בבנין אב, נילף מחביתני כהן גדול, מה להלן שתיים עשרה, אף כאן שתיים עשרה													◇
מסתברא מלחמי תודה הוה ליה למילף, שכן הדיוט שהתנדב, חצאין, לפיגול, שלא בשבת, ושלא בטומאה.													◇
אדרבה, מחביתני כ"ג ה"ל למילף, שכן עשרון, כלי, הקדש, ולבונה, מצה, ועצם, הגשה, ואישים, והני נפישן													◇
הדיוט מהדיוט עדיף ליה.													◇
כולן באות שתיים עשרה.	רבי מאיר:												■
מאי קסבר?													◇
אי סבירא ליה דדבר הלמד בגזירה שוה חוזר ומלמד בבנין אב, יליף מחביתני כהן גדול, דהני נפישן													◇
אי סבירא ליה דדבר הלמד בגזירה שוה אינו חוזר ומלמד בבנין אב, יליף מלחם הפנים, הקדש מהקדש עדיף ליה.													◇
חוץ מלחמי תודה וניירות שהן באות עשר עשר.													■
לחמי תודה בהדיא כתיב בהו ניירות													◇

שלמיז - לרבזת שלמי נזיר.	דאמר מר:																			עז:
לחמי תודה שאפאן ארבע חלות - יצא.	רב טובי בר קיסנא אמר שמואל:																			עז:
והא בעינן ארבעים																				עז:
למצוה.																				עז:
והא בעי אפרושי תרומה מינייהן																				עז:
וכי תימא דמפריש מכל חדא וחדא																				עז:
אחד אמר רחמנא - שלא יטול פרוס																				עז:
דאפרשינהו בלישה.																				עז:
כל המנחות שריבה במדת חלתן או שמיעט במדת חלתן - כשרות, חוץ מלחם הפנים וחביתי כ"ג ולחמי תודה ונזירות	מיתיבי:																			עז:
הוא דאמר כי האי תנא																				עז:
כל המנחות שריבה במדת חלתן או שמיעט במדת חלתן - כשרות, חוץ מלחם הפנים וחביתי כהן גדול	דתניא: [ת"ק]																			עז:
אף לחמי תודה ונזירות.	יש אומרים:																			עז:
מנחת מאפה שאפה חלה אחת - יצא מאי טעמא? מצת כתיב.	רב הונא:																			עז:
טעמא דכתיב מצת, הא כתיב מצות לא, והא גבי לחמי תודה דכתיב מצות, ואמר רב טובי בר קיסנא אמר שמואל: לחמי תודה שאפאן ארבע חלות - יצא	מתקיף לה רב פפא:																			עז:
ההיא פליגא.																				עז:
העומר היה בא עשרון משלש סאין																				עז:
שתי הלחם - שתי עשרונים משלש סאין																				עז:
לחם הפנים - עשרים וארבע עשרונים מעשרים וארבע סאין.																				עז:
מ"ט?																				עז:
כיון דמחדש אתי ומשעורין אתי, עשרון מוחר לא אתי אלא משלש סאין.																				עז:
שתי הלחם - שתי עשרונות משלש סאין.																				עז:
כיון דמחיתין אתיין, אף על גב דמחדש אתיין, שתי עשרונות אתו משלש סאין.																				עז:
לחם הפנים - עשרים וארבעה עשרונות מעשרים וארבעה סאין.																				עז:
מאי טעמא?																				עז:
כיון דמחיתין אתו ומישן אתו, עשרון מוחר אתי מסאה.																				עז:
כל המנחות שריבה במדת עשרונן או שמיעט במדת עשרון - פסולות, ריבה במדת סאין שלהן או שמיעט במדת סאין שלהן - כשרות.	תנו רבנן:																			עז:
העומר היה מנופה בשלש עשרה נפה, שתי הלחם - בשתיים עשרה, ולחם הפנים - ב"א	[ת"ק]																			עז:
לא היה להן קצבה, אלא סולת מנופה כל צרכה היה מביא, שנאמר: (ויקרא כ"ד) ולקחת סולת ואפית אותה, עד שתהא מנופה כל צרכה.	רבי שמעון:																			עז:
בדקה בגסה, בדקה בגסה	תנו רבנן:																			עז:
שלש עשרה נפות היו במקדש, זו למעלה מזו וזו למעלה מזו, עליונה קולטת סובין, תחתונה קולטת סולת.	רבי שמעון בן אלעזר:																			עז:
לא היה להן קצבה.	רבי שמעון:																			עז:
סולת ואפית אותה - מלמד שנקחת סולת, ומנין שאפילו חישין? תלמוד לומר: ולקחת, מ"מ. יכול אף בשאר מנחות כן? תלמוד לומר: אותה, מפני החיסכון.	תנו רבנן:																			עז:
מאי מפני החיסכון?																				עז:
התורה חסה על ממונן של ישראל.	רבי אלעזר:																			עז:

היכא רמיזא?					^						עו:
דכתיב: (במדבר ט') והשקית את העדה ואת בעירם.					!				◇		עו:
הדרך עלך אלו מנחות נקמצות									◇		

מנחות-התודה היתה באה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
מתנ"ל. התודה היתה באה חמש סאין ירושלמיות שהן שש מדבריות, שתי איפות.											■	עו:
האיפה שלש סאין, עשרים עשרון, עשרה לחמץ ועשרה למצה											■	עו: